Lasten kirjasto. № 19.

Tunnustatko rikokses?

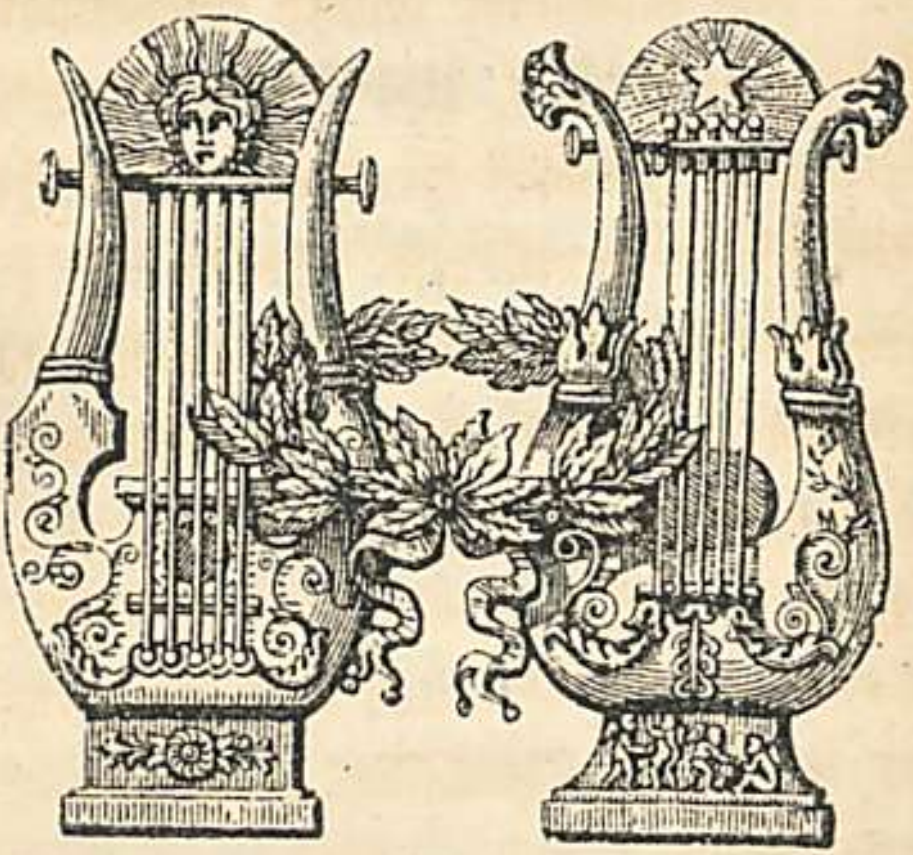

Hinta: 5 penniä.

Näytetty: K. L. Lindström.

Tunnustatko rikokses?

Kantolan muori oli lempeytensä ja hywäntekewäisyytensä tähden kaikille tuttawillensa warsin rakas. Hän ei ollutkaan koskaan tyytywäisempi, kuin milloin sai tilaisuuden tehdä jollekin jotain hywää. Niin oli hänellä myös hywä ja noudatettawa tapa jaella ihmisille pieniä joululahjoja; "sillä", niin saneli hän usein, "meidän tulee muistaa ei ainoastansa Kristuksen rakkautta meitä kohtaan, waan myös Hänen käskyänsä:

rakastakaat toinen toistanne." Moni antelee lahjojansa semmoisille ihmisille, jotka wähimmän niitä tarwitsewat ja jotka taitawat antaa takaisin, mutta Kantolan muori muisti semmoisia, jotka oliwat köyhiä tahi wanhoja tahi muuten työhön kykenemättömiä. Muutamat kyläläiset arweliwat, että hänellä täytyy olla paljon rahaa, koska hän taisi antaa muille niin paljon, mutta oikea syy siihen oli waan se, että hän itse puolestansa eli hywin säästäwäisesti ja tytyi wähään. Niin paljon kuin mahdollista oli, hän ei unhottanut ketäkään köyhää liki-tienoilla. Hänen warastossansa löytyi aina joku esiliina yhdelle, joku wähäinen päänwerho toiselle ja wieläpä wähän ruokaa kolmannelle ja niin edespäin. Hän antoi myös aina tarkkuudella ja warowasti, huolta

pitäin yhdeltä puolen siitä, ettei koskaan kehottanut laiskuutta ja toiselta puolen, ettei loukannut ketään herkkä-tuntoista. Kussa perhe ennen oli elänyt parempia päiwiä, siellä oli hän erittäin aiwan warowa niin hywin anti-tawassaan, kuin lahjain walitsemisessakin. Jos te, rakkaat nuoret ystäwät, olisitte käyneet terwehtimässä Kantolan muoria päiwää tahi pari ennen joulua, niin olisitte saaneet ihmetellä nähdessänne kaikkia niitä pieniä myttyjä, astioita ja koreja, joita hän silloin järjesteli ja walmisteli lähetettäwiksi paikkakunnan köyhille perheille.

Wissiin olette kuulleet ihmisten puhuwan monesta eri tawasta wiettää joulujuhlaa, mutta minä olen wakuutettu siitä, että Kantolan muori oli keksinyt juuri oikean tawan. Enkä myös

ensinkään epäile siitä, että hän, ajattelessaan sitä iloa, jota hän niinmuodoin toisille walmisteli, tunsi itsensä paljoa onnellisemmaksi kuin olisi tuntenut, jos olisi waan itsekkäästi koonnut ympärillensä kaikenlaisia herkkuja, mitä ikinä ajatella taitaa.

Wähän matkaa kylästä asui köyhä leski wähäisen poikansa kanssa. He oliwat hiljakkoin muuttaneet sinne, sillä Nerosen leski oli elänyt parempiakin päiwiä ennen miehensä kuolemaa. Niin kauwan kuin miehensä eli, oliwat he tulleet toimeen warsin hywin, mutta nyt hän oli joutunut niin köyhäksi, että tuskin tiesi, kuinka piti saaman joka päiwäistä leipää kokoon. Istuissansa wähäisessä kamarissaan, jossa ei ollut suurin muuta kuin yksi pöytä ja pari wanhaa tuolia, suuteli hän usein waa-

leakaswoista poikaansa, ja kuuma kyynel wierähti joka kerta alas poskiltansa, hänen ajattellessaan poikansa surettawaa tulewaisuutta ja omaa saamattomuuttansa hankkimaan hänelle edes hänen wälttämättömiä tarpeitansa. Tarkemmin mietittyänsä muuttui hän kuitenkin tyytymättömäksi itseensä ja heikko-uskoisuuteensa, johdattain mieleensä, ettei hänen poikansa todella ollutkaan isätön, koska Jumala ompi isättömäin isä ja leskien mies ja koska Hän ei ikinä hylkää niitä, jotka Häneen luottawat. Mietteissänsä kaikkia Jumalan lupauksia Hänen Sanassansa, koetti leski olla kiitollinen ja tyytywäinen. Harwat kuitenkaan tiesiwät, että leski Neronen oli niin köyhä, sillä hän itse sekä pieni poikansa oliwat aina puhtaasti ja siiwosti waatetettuina, ja hän koetti, niin paljon kuin

mahdollista oli, salata suurta hätäänsä ihmisiltä. Mutta Kantolan muori tiesi kuitenkin hänen köyhyytensä ja olikin sen tähden päättänyt lähettääksensä hänellekin joululahjaa nimittäin muutamia kauniita joulukakkuja ja korillisen juuri leiwotuita piirakoita.

Joulu-aatto oli ihana. Auringon kirkkaat säteet heittiwät heleän walonsa maan lumipeitolle, härmähelmien pirstat kiiluiwat koreasti pensasten ja puitten oksilta ja kirkonkellot kaikkuiwat juhlallisesti ympäri tienoa. Kantolan muori askaroitsi ahkeraan joululahjainsa toimessa. Siltalan Hannan, joka usein juoksi hänen asioillansa, lähetti hän wiemään koria Nerosen leskelle.

Hanna ei ollut kerinnyt kauwaksi, kuin rupesi ajattelemaan, mitä korissa mahtoi olla. Hän meni kuitenkin mat-

kojansa, mutta uteliasuutensa eneni enenemistänsä joka askele, ja kun hän tuli eräälle weräjälle, istahti hän alas, nosti korin kantta ja tirkisti sinne sisälle. Mutta uteliaisuutensa ei tullut tydytetyksi siitäkään, sillä korin sisälmys oli käärittynä walkoseen liinaan. Wähän epäiltyänsä awasi hän senkin ja näki siellä ne maukkaat joulukakut ja piirakaiset.

"Woi, kuinka ne näyttäwät maukkaaksi", ajatteli Hanna, "ja niin monta sitten! Hywin mielelläni tahtoisin minä maistaa yhtä. Jos mä otaisin yhden ainoan, ei sitä koskaan kaiwataisi!" Hän katsoi ympärillensä, jos joku olisi lähellä, mutta kuin ei hän ketään nähnyt, otti hän yhden piirakaisen korista, söi sen ja pani sitte toiset taas samaan järjestykseen kuin oliwat olleetkin.

Yksi synti synnyttää monta perässänsä. Kuinka tärkeä eikö se siis ole, että Herran awulla sodimme jokaista sydämmessämme nousewaa kiusausta wastaan! Hannan uteliaisuus herätti hänessä halun maistamaan korin sisälmystä, ja tuo halu teki hänen warkaaksi. Nyt rupesi hän pelkäämään ilmi tulewansa, josta nousi se syntinen ajatus mieleensä, että sanoisi jonkun walheen salataksensa rikostansa. Hän kiiruhti eteenpäin, mutta omatuntonsa nuhteli häntä kowasti, että oli niin wäärinkäyttänyt sitä luottamusta, jota Kantolan muori oli häntä kohtaan osottanut, ja warastanut köyhältä leskeltä ja hänen pojaltansa ja tehnyt kaikkea tätä ainoastansa sen lyhyen nautinnon himosta, saada maistaa piirakaista! Ei siis ihmettä, että hän päästyänsä lesken

pihalle, häpesi mennäksensä sisälle ja katsoaksensa heitä silmiin, joita wastaan oli sillä tawoin wäärin tehnyt.

Köyhä leski tuli kuitenkin sangen iloiseksi ja kiitolliseksi tuosta ystäwällisestä lahjasta, aawistamattakaan, että tuoja oli sitä wähentänyt. Hän kiitti Hannaa sydämmellisesti ja oli pahoilla mielin siitä, ettei taitanut antaa hänelle edes omenaa hänen waiwastansa. Hanna oli häpeissänsä sillä hän tiesi, ettei hän asainnut minkäänlaista kiitosta, waan päin wastoin nuhteita. Katseltuansa ympärinsä lesken köyhässä majassa ja hawaittuansa, että siellä oli kowin suuri puute, rupesi hänen omatuntonsa häntä niin waiwaamaan, että hän oli lankeemaisillansa lesken jalkain juureen tunnustamaan rikoksensa.

Hannan oli nyt huolena kiiruhtaa pois niin pian kuin mahdollista oli ja palata Kantolan muorin tykö, waikka hän pelkäsi muorin saawan tiedon hänen petoksestansa. Mutta hywänlaitanen wanha muori ei ollut ensinkään pahaluuloinen, waan kysyi ainoastansa, joko oli wienyt lahjan.

Hanna wastasi jo wieneensä ja mainitsi lesken monet kiitokset.

"Hywä", sanoi Kantolan muori, "minun se on mieleeni, ettäs palasit niin pian takaisin. En minä tarwitse sinua enää tänäpänä, saat siis mennä kotiin; mutta sinä et ole wielä ollenkaan saanut maistaakaan piirakaisiani, luulen minä. Tässä on sinulle pari itseäsi warten."

Hanna otti ne wastaan ja kiitti, mutta punastui kowasti, sillä hän a-

jatteli, kuinka pahoin hän oli tehnyt ja kuinka wähän hän ansaitsi Kantolan muorin luottamusta ja ystäwällisyyttä. Sydämmensä kyllyydessä päätti hän, ettei koskaan enää tee niin pahasti.

Moni poika ja likka kenties ei olisi sen enempää ajatellut rikostansa eikä peljännyt sen ilmitulemista, mutta Hanna tunsi luonansa, että hän oli pettänyt Kantolan muorin, tehnyt leskelle wahinkoa ja rikkonut Jumalaa wastaan. Ennenkuin laski lewolle tänä iltana, johdatti hän mieleensä nämät raamatun sanat: "**Joka kieltää pahan tekonsa, ei hän menesty; mutta joka sen tunnustaa ja hylkää, hänelle tapahtuu lauppeus.**" Sananlask. 28: 13. Ja hän tunnusti nöyrästi syntinsä Jumalalle, rukoillen Häneltä anteeksi Jesuksen Kristuksen ansion tähden ja

että se kallis weri, joka ristinpuussa wuodatettiin, puhdistaisi häntä synneistä. Yksinänsä kumartuen polwillensa wähäisen wuoteensa ääreen, rukoili hän hartaasti Jumalaa antamaan hänelle Pyhän Henkensä olemaan hänelle wastedes turwana ja auttajana. Mutta ei siinä kyllä, koska hän tiesi, että meidän tulee osottaa katumuksemme wilpittömyys sillä tawoin, että mahdollisuutta myöten koetamme palkita ja sowittaa pahat tekomme, nousi hän warhain seuraawana aamuna ylös, lähti joutuin köyhän lesken luoksi, tunnusti rikoksensa ja antoi hänelle ne piirakaiset, jotka oli saanut Kantolan muorilta.

"Syntini, Herra, sulle
Surulla tunnustan;
En itsessäni tunne
Mä muuta olewan,

Kuin pahuuden
Ja lihan himon häijyn;
Se sieluani wäijyy,
Pahasti pettää sen.

Luojani, Jumalani,
Minua armahda!
Mä waiwun waiwoissani,
Mua ell'et wapahda;
Mun turwani,
Mua pirun pauloist aina
Warjele, armos lainaa
Mun kiusauksissani!

Suo ett'en sanaas heitä
Kuin soimaa syntiä,
Pahuuttan' ett'en peitä
Walheella, wilpillä;
Sanallasi
Walaise tieni mulle,

Niin että kelpais sulle
Mun waellukseni!

O kirkas Jesus Kriste,
Ainoa apuni,
Jumalan karits' itse,
Pois ota syntini!
Sä ainoa
Mun taidat, sen mä tiedän,
Ijäiseen iloon wiedä
Täält' itkun alhosta."

Turussa, 1870.
G. W. Wilén'in ja Kumpp. kirjapainossa.